

В ЧАС НЕЛЕГКИХ ВИПРОБУВАНЬ

Мені надовго запам'яталася осінь 1942 року, коли німецько-фашистські війська розпочали могутній наступ на столицю радянської Осетії — місто Орджонікідзе. Ворог мав намір захопити місто, Воєнно-Грузинську дорогу і вийти в райони Грузії та Закавказзя.

Вдень і вночі літаки із свастикою на крилах бомбили наші позиції, віся безперервний артилерійський і мінометний обстріл. По декілька разів на день наші воїни відбивали запеклі атаки фашистів, завдаючи їм великих втрат у живій силі та техніці. Однак і наші ряди рідшали. Багато бійців 176 стрілецької дивізії та інших частин Радянської Армії, які захищали цей напрям, загинули в боях, чимало було поранених.

Медичні працівники під ворожим вогнем вдень і вночі надавали пораненим необхідну медичну допомогу, важко поранених відправляли в тил. Багато воїнів після надання їм медичної допомоги знову бралися за зброю і ставали до бою.

На початку листопада для наших військ склалося особливо важке становище. Згрупувавши всі сили, німецько-фашистські війська вдерлися на околиці Орджонікідзе. Не вистачало бос-

припасів, більшість танків вийшли з ладу, а прислані на допомогу американські танки були настільки малосильні, що буксували на вологому ґрунті, і німці підбивали їх із будь-яких видів зброї. Підкріплення, яке йшло до нас, майже повністю було знищене ворожою авіацією.

На комсомольських зборах, які відбулися безпосередньо на передній лінії фронту, начальник політвідділу армії відверто розповів про наше важке становище і показав шлях до перемоги. Рішення цих зборів було коротким — кожен комсомолец на своєму бойовому посту зобов'язаний боротися так, щоб якомога більше знищити фашистів, не дати ворогу змоги прорвати оборону і захопити місто Орджонікідзе та Воєнно-Грузинську дорогу.

А через кілька годин про це рішення знав кожен комсомолец, кожен воїн, і робив усе, що вимагали командири та підказували умови бою.

Мені довелося виконувати завдання по доставці поранених з передової лінії фронту за межі міста. На зворотному шляху підвозив у полк та медсанбат перев'язочні матеріали, медикаменти. А крім того часто доводилось зупинятися, щоб надати необхід-

ну медичну допомогу пораненим дітям, жінкам, старикам. І все це робилося під вогнем ворожої авіації. Поранених намагалися відправити в лікарні. Вони гаряче дякували за врятування, і хоч говорили на своїй рідній мові, але їх слюзи промовляли краще від слів.

Згодом до нас прибуло підкріплення із Закавказзя. До складу цих військових частин входили представники багатьох національностей Кавказу, але всіх їх об'єднувала велика ненависть до німецько-фашистських загарбників та єдине бажання — будь-що розгромити ворога.

Уже через кілька днів наші війська відкинули фашистів на 15—35 кілометрів від Орджонікідзе. На шляху свого наступу ми бачили десятки підбитих ворожих танків, сотні автомашин, безліч трупів. Ці бої показали незламний дух радянських воїнів, велику силу дружби народів, які стали на захист своєї Вітчизни. Комуністи і комсомольці йшли в перших рядах.

Згодом перейшли в наступ війська Сталінградського фронту, а слідом за ними — Північно-Кавказького. Почався великий перелам в ході війни.

Г. КОНВІСАРОВ,
старший викладач
військової кафедри.